

Sygnatura akt VIII Gz 2/14

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2014

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

Przewodniczący SSO Leon Miroszewski

Po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2014 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z powództwa Gminy M. S.

przeciwko syndykowi masy upadłości Fundacji Na Rzecz (...)

z siedzibą w S. w upadłości likwidacyjnej

o wyłączenie z masy upadłości

po rozpoznaniu zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 23 października 2013 roku, sygnatura XII GUo 15/13 (Ns 1182/13), o oddaleniu wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych

postanawia

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 października 2013 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie oddalił wniosek strony powodowej o zwolnienie od kosztów sądowych złożony w pozwie. W uzasadnieniu stwierdził, że powódka nie wykazała, że nie ma środków na pokrycie kosztów sądowych. Staniem tego Sądu powódka mogła zgromadzić odpowiednie środki na dochodzenie roszczeń od czasu ogłoszenia upadłości Fundacji Na Rzecz (...) w S. do chwili wystąpienia z pozwem, tymczasem posiadane środki przeznaczyła na inne cele.

W zażaleniu na to postanowienie powódka zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych i naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powódka jest w stanie ponieść opłatę od pozwu choć z oświadczenia dyrektora Miejskiego Ośrodka (...) w S. wynika, że powódka nie dysponuje środkami na uiszczenia opłaty sądowej albowiem bieżące środki przeznacza na działalność statutową o charakterze użyteczności publicznej. Zarzuciła też naruszenie art. 103 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i oddalenie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych, choć powódka wykazała, że nie ma środków na ich uiszczenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne. Trzeba przyznać słuszność rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego w przedmiocie wniosku powódki o zwolnienie od kosztów sądowych.

Podzielając argumenty uzasadnienia zaskarżonego postanowienia należy dodatkowo, a jednocześnie w pierwszej kolejności, wskazać, że niewłaściwe jest traktowanie przez skarżącą strony powodowej jako osoby wyodrębnionej w zakresie legitymacji procesowej, a przez to obowiązku poniesienia kosztów sądowych, od Gminy M. S.. Tym samym nie można podzielić argumentacji, że granice możliwości powódki w zakresie poniesienia kosztów sądowych wyznacza ilość środków przeznaczonych na działalność jednostki budżetowej, z której działaniem wiąże się dochodzone

roszczenie. Tak nie jest, a zatem przyznanie lub odmowa zwolnienia od kosztów sądowych musi uwzględniać sytuację osoby prawnej będącej stroną powodową w niniejszej sprawie, a więc Gminy M. S..

Bez znaczenia jest to, że gospodarowanie środkami tej osoby prawnej uwzględnia przeznaczenie posiadanych środków na inne cele niż związane z działaniem jednostki budżetowej wskazanej jako właściwa w sferze, której dotyczy dochodzone roszczenie. Należy powtórzyć za Sądem Rejonowym, że podmiot uczestniczący w obrocie cywilnoprawnym winien planować ewentualne koszty sądowe traktując je z uwzględnieniem zasady równoważności zobowiązań finansowych. Powinien też dostosowywać swoje plany finansowe do potrzeb poniesienia kosztów sądowych przez przesunięcie środków z innych celów. Skarżąca nie wykazała niemożliwości takiego działania.

W związku z powyższym trzeba zauważyć, że ani we wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych, ani w zażaleniu na postanowienie z dnia 23 października 2013 roku, nie podniesiono żadnych twierdzeń co do sytuacji majątkowej osoby prawnej będącej stroną powodową w niniejszym postępowaniu, poprzestając jedynie na argumentacji dotyczącej gospodarowania środkami przeznaczonymi przez powodową osobę prawną na działanie jednej z jej jednostek budżetowych. Tym samym strona powodowa właściwie zaniechała wskazania okoliczności uzasadniających jej zwolnienie od kosztów sądowych. Już samo to, uwzględniając też powyższe racje, nie pozwala na przyznanie stronie powodowej zwolnienia od tych kosztów w jakiegokolwiek wysokości.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 1 i 2 k.p.c., należało oddalić zażalenie jako bezzasadne.